

A N J A W A G N E R

MAGICKÍ AGENTI

S DUCHMI V PRAHE

FRAGMENT

Magickí agenti 2 S duchmi v Prahe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anja Wagner

Magickí agenti 2: S duchmi v Prahe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

A N J A W A G N E R

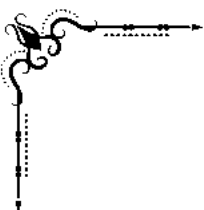
Preložila Silvia Ivanidesová

FRAGMENT

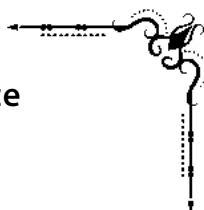
Original title: Magic Agents – In Prag drehen die Geister durch!
(Die Magic-Agents-Reihe, Band 2) by Anja Wagner
© 2023 by cbj verlag a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany
No part of this book may be used or reproduced
in any manner for the purpose of training artificial intelligence
technologies or systems. This work is reserved
from text and data mining (Article 4(3)
Directive (EU) 2019/790).
Translation © Silvia Ivanidesová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

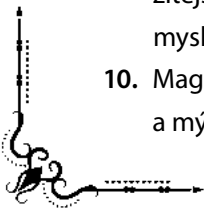
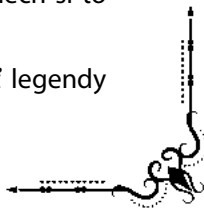
Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5182-7
ISBN e-knihy 978-80-566-5467-5 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5468-2 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5466-8 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Všeobecne platné smernice pre magentov na misii

1. Činnosť *magických agentov* (skrátene: *magentov*) je prísne tajná.
 2. Ak magenta odhalia, bezpodmienečne sa musí postarať o vymazanie spomienok, najmä *kvapkami zabudnutia*.
 3. *Kvapky zabudnutia* sa môžu používať aj pri iných magických nehodách.
 4. Pomôcky musia magenti uchovávať vždy uzatvorené a smú ich použiť iba potajomky.
 5. Zapamätaj si: magický sprievodca je tvoja magická nabíjačka, jeho blaho má najvyššiu prioritu. (Príručka *Môj magický sprievodca – aký naozaj je* patrí do batôžiny každého magenta.)
 6. Núdzový gombík vedie k okamžitému stiahnutiu z misie. Magent ho smie stlačiť iba v prípade núdze.
 7. Magické smarthodinky musia byť vždy nabité, heslo treba meniť každý deň.
 8. Základné pravidlo magentov: nikomu never a každý je schopný všetkého.
 9. Dospelí si nevedia predstaviť, že deti by mali dôležitejšiu úlohu ako oni. Treba ich nechať, nech si to myslia ďalej.
 10. Magent si musí naštudovať a rešpektovať legendy a mýty spojené s miestom nasadenia.
-
-

Hamburg – Boston – Rio de Janeiro –
Johannesburg – Tokio – Melbourne (nové)

Obežník č. 5_november

Všetkým magentom v 1. ročníku nadstavbovej makadémie!

Blíží sa praktická skúška z magických spútavacích techník, a preto Vám zasielame posledné pokyny od skúšajúceho Engberta Edera:

1. Podvádzanie, ako napríklad použitie zakázaných pút (napr. manauských slučkopút) vedie k okamžitému vylúčeniu zo skúšky. To isté platí pre použitie magických nástrojov, ktoré nepatria do kategórie „magické putá“ (napr. uspávajúce prostriedky).
2. Magickí sprievodcovia smú byť počas skúšky prítomní, aby zabezpečili zásobovanie mágiou, ale **nesmú** zasahovať do diania.
3. Bájnu bytosť, ktorú máte spútať, si vytiahnete tesne pred skúškou.
4. Skúšku môžete prerušiť tak, že svoje putá položíte na zem a ukloníte sa pred bytosťou.

V zastúpení:

Amanda Adamsová

J.A.M. International, hlavné riaditeľstvo

1. KAPITOLA

Lietajúca rikša

Snívalo sa mi, že mám celkom normálnu rodinu. A keď som sa prebudila, všetko bolo rovnako bláznivé ako vždy.

„Pod' sem, ty zanovitý operenec!“ kričala dole Edvina. „Neopováž sa to vajce zase skryť alebo zhodiť na zem.“

Zabuchotal nábytok, lebo moja mama práve naháňala Kroka. Krok bol jej vajcoznášač, kríženec čiernej sovy a vyplznutej vrany, a hlasno krákal. To robil vždy, keď zniesol vajce alebo mal zlú náladu. Teda neustále.

Vstala som a podišla k oknu. Strechu našej garáže pokryl mráz a z malého komína stúpala do ranného šera tmavočervený dym. Takže Enno už usilovne pracoval. Alebo robil celú noc a ešte neskonal. Niekedy, keď dostal nápad na novú magickú pomôcku, zabarikádoval sa na celé dni do svojej dielne a dvere otváral iba vtedy, keď bol hladný.

„Uaaach, je sobota pätnásteho novembra, sedem hodín a trinásť minút,“ oznámila Glenda, zívajúc z mojich čarohodínok. Na displeji sa objavila zelenkáva tvár hodinkovej čarodejnice. Stále mala oblečenú svoju károvanú nočnú košeľu a teraz si nadvihla masku na

spanie, aby mi venovala namrzený pohľad. „Inými slovami: prečo si už hore, Elia Evanderová?“

„Vážne! Nemôžeme sa ani cez víkend vyspať do sýtosti?“ zavrchal Selmor. Môj smradkáč ležal skrútený do kľbka vo svojom košíku vedľa mojej postele. Hnedo-biely pruhovaný chvost si ovinul okolo seba a pripomínal vanilkovo-škoricové osie hniezdo. „Beda ti, ak nedostanem na raňajky aspoň zopár čili húseníc s croissantmi.“

S povzdychom som sa pozrela na hromadu kníh na svojom písacom stole. „Musím sa pripravovať na skúšku z *magických spútavacích techník*. Nemáme čas na leňošenie.“

„Čujte, čujte,“ vysmievala sa Glenda a znova si natiahla na oči masku na spanie. „Ona má skúšku a *my všetci* nemáme čas.“

Selmor otvoril jedno oko, ktoré na mňa totálne pohrdavo zagánilo. „Ak ma opäť plánuješ použiť ako pokusného králika na tréning so svojimi magickými putami, vyhoď si to z hlavy. Nechcem sa znova pol dňa hompáľať zo strešnej ríny iba preto, lebo stále nedokážeš otvoriť dračí pazúr. A vôbec! Nezložila si magentskú skúšku už dávno? Načo toľká ctižiadostivosť?“

Čupla som si vedľa Selmorovho košíka a pohladkala som svojho magického sprievodcu. Zacítila som, ako mi najprv ruku a potom celé telo zalialo teplé mravčenie. Selmorova mágia sa preniesla na mňa a náhle som len tak sršala energiou. „Aj po základnom výcviku sa musíme ďalej učiť a skladať skúšky. Len tak sa kvalifikujeme na špeciálne úlohy. Najlepších z nás dokonca nasadia na magické prípady núdze po celom svete. Predstav si tie dobrodružstvá... Boston, Rio de Janeiro, Johannesburg, Tokio...“

„Nedaj sa zdržiavať,“ zamrmľal Selmor v polospanku. „Ja uprednostňujem svoj teplý košík tu.“

Spozornela som, lebo zvonku ku mne doliehal zvláštny dupot. Rozbehla som sa späť k oknu. Najprv som podozrievala Enna. No garáž vyzerala neporušene, na rozdiel od vývojárskej dielne v našej tajnej centrále. Tú vyhodil môj otec pred pár rokmi do vzduchu a odvtedy musel pracovať doma.

Dupot vonku zosilnel. Otvorila som okno a vyklonila som sa. Ešte nebolo celkom jasno. Naši poriadkumilovní susedia určite ešte spali. Skúmala som Jeľšovú ulicu a neverila vlastným očiам. Na križovatke zabočil do našej ulice zvláštny dopravný prostriedok. Veľký pštros s hrmotom ťahal za sebou dvojkolesový koč.

Zavrela som okno a prirútila sa k svojmu teleskopu. Nešlo o obyčajný ďalekohľad, ale o menisklo, ktoré vyfiltrovalo z okolia mágiu a ukázalo mi svet tak, ako ho vidia nemagenti.

To som si mohla myslieť! Pštrosa nebolo cez menisklo vidno. Vyzeralo to, akoby rikšu ťahala stará rachotiaca motorka.

Vybehla som zo svojej izby a zletela som dolu schodmi. Krok sedel na zábradlí a podozrivo mlčal. Edvina kľačala na koberci pred šatníkom a prehľadávala naše topánky.

„Dobré ráno! Čo ťa tak skoro vyhnalo z postele?“ zvolala a zaražene na mňa hľadela. „Hádám len nie nová úloha?“

Pokrútila som hlavou. „Myslím, že budeme mať návštevu.“

No Edvina ma vôbec nepočúvala, lebo práve víťazoslávne vytiahla čierne vajce z mojej tenisky. „Tak, čo to tu máme?“ Odfúkla si z čela blondávu kučeru a vstala. „Prisahám, že ten zákerný vajcoznášač odtiaľto vyletí. Radšej sa zaobídem bez mágie, než by som ďalej vykrmovala tohto zlomyseľného operenca,“ zasyčala na Kroka. Spozornela, lebo teraz aj ona zachytila ten hektický dupot a prekvapene sa na mňa zahľadela. „Preboha, čo je to?“ zvolala. Hrmot vonku bol čoraz hlasnejší. „Enno!“ nazdávala sa a rozčúlene si založila ruky v bok.

„Výnimočne nie.“ Pobešla som k vchodovým dverám a roztvorila ich.

Obrovský pštros práve zahol do nášho vjazdu. Takto zblízka bol ešte úchvatnejší: mal modré žiarivé perie a dlhý žltý krk. Na hlave mal koženú motorkársku čiapku a staré motorkárske okuliare.

„Hó, Archie, hohó!“ ozval sa z rikše ženský hlas a pštros prudko zabrzdil. Rozvíril sa prach, a keď sa znova usadil, rozoznala som, kto práve vystupoval z koča.

„Vivy!“ rozbehla som sa k svojej tete.

Vivy, oficiálne a pre všetkých ostatných *Elvira*, bola sestra môjho otca a nielenže sa naňho neuveriteľne podobala, ale bola minimálne rovnako bláznivá a dobrodružná. No na rozdiel od Enna však bola v magentských kruhoch slávna. Každý ju poznal. V balíčku kariet najväčších sľedičov, teda hľadačov talentov pre J.A.M., všetkých čias, mala jej zberateľská kartička zlatý okraj.

Tuho ma objala a v nose ma poštekľil odporný smrad sírovodíka. Vivy páchla ako Enno po nadbytočnej mágii, teda po skazených vajciach.

„Ale to je predsa nemožné!“ zavolala Edvina za mnou. „Myslela som si, že práve hľadáš talenty v Austrálii.“

Vivy na mňa žmurkla a potom sa otočila ku koču, aby z neho vybrala starý kožený kufor a maličkú okrúhlu vtáčiu klietku, a vtisla mi obe veci do rúk. „Včera Austrália, zajtra Aljaška. Vďaka Archiemu je to možné.“ Podišla k pštrosovi. „Väčšinu trasy sme leteli nadzvukovou rýchlosťou. Iba nad mestami musíme byť opatrní.“ Sňala Archiemu postroj a dobromyseľne ho capla. Pštros sa hneď začal pást v našej záhrade a vydával popritom zvláštny hrmot. „Cestou sa nadýchal priveľa vzduchu,“ ospravedlnila sa Vivy. „Nejako sa ho musí zbaviť.“

Edvina stále neveriacky civela na svoju tetu. Potom presunula svoj ustaraný pohľad z jedného susedného domu na druhý. Určite si spomenula na chaos, ktorý Vivy vyvolala pri svojej poslednej návšteve na Jelšovej ulici.

„Ach, Elia?“ Vivy ukázala na malú vtáčiu klietku. „Zanes, prosím, Sira Brumpickla do domu a vypuť ho. Už od Indie narieka.“ Nahla sa ku mne. „Povedala som narieka? Aj vrešť je slabé slovo. Nevieš si predstaviť, aké zvuky dokáže vydávať táto ušľachtilá bytosť.“

Nakukla som do klietky a prezerala som si bytosť veľkú ako dlaň, ktorá pri Viviných posledných slovách prevrátila oči. Jej chlpaté telo pripomínalo opičku, mala dve veľké zúbkované krídla a na konci dlhého tenkého chvosta sa vynímalo niečo, čo mi pripomínalo rybiu plutvu. Namiesto nosa jej zo stredu tváre vytrčalo dlhé žihadlo a z hlavy dve špicaté uši. S prekríženými rukami na mňa pomedzi mreže upierala zlostný pohľad.

Aj Vivy nazrela do klietky a povzdychla si. „Sir Brumpickle je rumbat, križenec netopiera a moskyta a, áno, robí presne to, na čo teraz myslíš: bodá ako otravný komár a tak ma zásobuje mágiou. Keď uštipne nemagenta, je to problém, preto ho na cestách musím prevážať v klietke. Takže dávaj dobrý pozor, keď ho vypustiš.“

Na susednom dome sa otvorili dvere a von vyšla Ilseborg v kvietkovanom župane. Jej sivá ofina sa zatrepotala, keď zvedavo vyzrela smerom k nám. „Leopold?“ zachripela do domu a nespúšťala z nás oči. Potom podišla k svojej kručinke a začala z nej oberať posledné listy. Niežeby kručinka nezvládla zhodiť lístie sama, ale z tejto pozície mohla Ilseborg dokonale načúvať. A ako vždy sa tvárila, že si nás vôbec nevšimla. Nezareagovala ani na Vivino radostné: „Dobré ráno!“

„Volala si ma, drahá?“ Leopold, Ilseborgin muž, vyšiel z domu v papučiach a vliekol sa cez predzáhradku.

„Susedia majú návštevu,“ informovala ho Ilseborg a vôbec sa nesnažila hovoriť potichu. „Nie je to tá šialená osoba, ktorá predminulý rok uprostred leta spustila ohňostroj vo vjazde a podpálila Theovu králikáreň?“

Edvina na mňa vrhla vyplašený pohľad.

„Je to možné, miláčik.“ Leopold sa ani poriadne nepozrel naším smerom.

„Mal by si zavolať políciu,“ požadovala Ilseborg. „Ktovie, čo za nebezpečné zviera priniesla so sebou v tej klietke. Keď je tá osoba nablízku, človek si nemôže byť ničím istý.“

„Ach, pozri sa, už prišli noviny.“ Leopold podišiel k schránke na záhradnej bránke. „Prečo si najprv nevypijeme kávu, kým je ešte horúca?“

„Ty by si si najprv vypil kávu, aj keby nám horel dom,“ zahromžila Ilseborg.

„No tak, drahá,“ chlácholil ju Leopold. „Už som ti pripravil hrianku s marhuľovým džemom.“

Marhuľový džem bol asi ten kľúčový výraz, ktorý Ilseborg odľákal. V každom prípade vrhla ešte jeden zachmúrený pohľad cez živý plot a oddupotala za Leopoldom do domu. Znova som sa pýtala, ako môžu byť dvaja ľudia tak veľmi odlišní, a najmä, ako to ten dobromyseľný Leopold dokáže s Ilseborg vydržať.

„Aj my radšej pôjdeme dnu.“ Edvina mi vzala Vivin kufor. „Mimochodom, prichádzaš ako na zavolanie,“ obrátila sa moja mama k tete. „Enno už od včerajšieho popoludnia trčí vo svojej dielni. Možno sa ti podarí ho odtiaľ vylákať.“

Vivy pokrútila hlavou. „Mrzí ma to, ale ešte chvíľku tam asi bude musieť trčať. Mám naliehavé stretnutie v meste.“ Zamyslene zabľúdila pohľadom k svojmu pštrosovi. „Ibaže zaparkovať Archieho je také ťažké. Nemá rád, keď je priviazaný.“

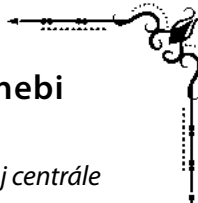
„Žiaden problém,“ vyhlásila Edvina. „Aj tak ešte musím zájsť do centrály. Zveziem ťa naším autom a Elia dá zatiaľ pozor na Archieho a Sira Brumpickla. Ale povedz, Vivy, máš nového magického sprievodcu? Ako sa ti to podarilo?“

Presne som vedela, čo mám napadlo.

„Ach, bolo to mimoriadne tragické!“ zvolala Vivy cestou k vchodovým dverám. „Môjho verného vajcoznášača zožral minulý rok na Magentských slávnostiach tibetský strapcový drak.“

„Takže tibetský strapcový drak,“ zamrmlala Edvina, akoby si tú informáciu uložila na neskôr.

„Elia, keď sa vrátíme z mesta, musíš mi bezpodmienečne porozprávať všetko o svojej prvej misii,“ požadovala Vivy a zmenila tému. „A tiež to, akého magického sprievodcu si dostala a či je pravda, čo som si o tebe prečítala v *SMABS*!“ Vyhrabala z predného priečinka svojej kabelky časopis, na ktorého titulke sa vynímala moja nevydarená fotka z magentského spisu, a vtisla mi ho so zdvihnutým obočím do ruky.

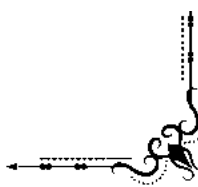
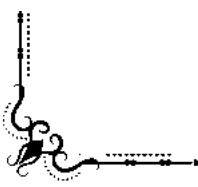
Nová hviezda na magentskom nebi

Elia Evanderová je magentka, ktorá sa v nemeckej centrále J.A.M. International stará o rozruch a prekonáva všetky rekordy. Za bravúrne zloženie magentskú skúšku získala na svoje 12. narodeniny strieborný čestný odznak, čím sa stala najmladšou držiteľkou ocenenia v dejinách tajnej služby. Bohužiaľ, naša nová hviezda nám nemohla poskytnúť rozhovor, keďže bola (ako sa dalo očakávať) na misii. Zo stanoviska jej nadriadenej vyberáme: „Elia Evanderová práve pracuje na svojom prvom prípade a zatiaľ jej to ide veľmi dobre, hoci používa svojrázne metódy.“ Takže čo môžeme od Elie Evanderovej v budúcnosti očakávať? Médium Evangelina nazrela pre nás do karát. „Magentku čakajú nebezpečné misie. Ak sa jej podarí nestlačiť núdzový gombík a prežije, zapíše sa do dejín magentov!“

Pre našich čitateľov budeme túto tému aj naďalej sledovať.

© SMABS!

*Svet magentov a bájných stvorení
Novembrové vydanie*

2. KAPITOLA

Rumbat

Ked' Edvina a Vivy odišli, vrátila som sa do svojej izby, aby som sa prezliekla. Pre istotu som si dokonca založila magentský opasok s najdôležitejšími nástrojmi. Ved' som bola zodpovedná za Archieho a Sira Brumpickla.

„A ja som si myslela, že cez víkend by som mohla v pokoji upratať úložisko. Inak na to nikdy nemám čas,“ sťažovala sa Glenda, keď som si nasadila čarohodinky.

Vrátila som sa do kuchyne, pripravila pre seba a pre Selmora raňajky a vypustila Sira Brumpickla. Vyliezol z kletky a do sýtosti sa ponáťoval. Potom zatrepotal krídlami a odpichol sa. Ako blesk svištal cez dom, prefrnol mi ponad hlavu a napokon pristál na mojom predlaktí, aby ma uštipol.

„Au, nešlo by to trochu jemnejšie?“ Pošúchala som si malú hrčku, ktorá vznikla na mieste vpichu. „Hrozne to svrbí.“ Zamyslene som sa zahľadela na Sira Brumpickla. „Čo vlastne žerie taký rumbat?“

Malý netopierí moskyt začal pišťať a Selmor sa zachichotal. „Tvrdí, že nie je veľmi rozmaznaný, šálka matcha čaju a malá omeleta s hluzovkami by na začiatok stačili.“

Rumbat energicky prikyvoval a vážne sa na mňa zahľadel.

„Mrzí ma to, ale matcha čaj ani hľuzovky nemáme,“ informovala som ho s lútosťou.

Rumbat si urazene prekrížil ruky cez hrud' a pisklavo sa pono-soval v reči, ktorej som nerozumela.

No Selmor áno. „Tvrdí, že by si si to mala dobre premyslieť. Bez matcha čaju ledva dokáže kontrolovať svoju mágiu a má silné nutkanie štipať. To je, samozrejme, iba prázdna vyhrážka... Mimochodom, už sa niekedy niekto opýtal na moje preferencie?“ Môj smradkáč sedel predou mnou na kuchynskom stole a vycucieval plá-tok červeného pomaranča.

„Hádam len nežiarliš, Selmor?“ opýtala som sa ho so smiechom a podala mu kúsok hrianky s medom.

„Ja a žiarliť na tohto nafúkanca? Hahaha.“ Selmor vrhol na Sira Brumpickla jedovatý pohľad.

Malé dvere do garáže sa otvorili a do kuchyne vošiel Enno. Čierne vlasy mal rozstrapatené a vyzeral unavene. Obklopoval ho smrad síry. „Máme návštevu?“ Zvedavo sa obzeral.

Prikývla som a obľizla si med z prstov. „Vivy je tu. Teda, bola. Už je znova preč. Teda nie celkom preč, išla s Edvinou do mesta, lebo...“

„Je to vari ázijská lietajúca rikša?“ zvolal Enno fascinovane. Cível cez kuchynské okno na Vivin koč. „Hmm, nevidím nijaký výfuk, čo ju asi poháňa?“

„Archie,“ vysvetlila som mu a ukázala na pštrosa v našej predzá-hradke, ktorý si práve pochutnával na bobuliach z Krokovho hrieš-ne drahého kríka, pravej čiernej mýtickej myrty.

„No teda, také čosi, to je predsa austrálsky letecký pštros!“ Enna to totálne vyviedlo z miery. Rútil sa cez kuchyňu, roztvoril vchodové dvere a náhlil sa von.

„Zavri dvere!“ zakričala som ešte, ale už bolo neskoro. Sir Brumpickle sa nedal dlho prosiť a vyštartoval za Ennom. Von.

„Super, teraz môže magentka Evanderová ukázať, aké spúta-vacie techniky ovláda,“ zakrákala Glenda z mojich čarohodiniiek.

„A výnimočne nebudem pokusným králikom ja,“ s mľaskaním sa pridala Selmor.

Hnala som sa k vchodovým dverám a videla som, ako Sir Brumpickle letí cez našu predzáhradku k susedom. Enno vôbec nepostrehol vážnosť situácie, pokojne skúmal rikšu zo všetkých strán.

Roztrasenými prstami som zobrala zo svojho opaska elastické vrhacie putá a rozohnala som sa. Bohužiaľ, rumbat bol veľmi obratný a bez problémov sa slučke vyhol. Už preletel ponad kručinku k Ilseborg.

„Leopold!“ hromžila práve naša suseda. „Stále si nezaniesol moje citlivé kriky ruží do pivnice. Asi chceš, aby zamrzli.“

„Určite nie, drahá,“ ozval sa Leopold, prestal hrabať lístie a chytre siahol po prvom kvetináči.

Sir Brumpickle zamieril k nemu. Zobrala som dračí pazúr a znova som zamierila. No aj tentokrát som rumbata minula. Srdce mi búšilo ako divé, keď som zbadala, ako sa usadil na Leopoldovom chrbte.

„Neopováž sa,“ zasyčala som na Sira Brumpickla.

Rumbat sa na mňa pozrel a prenikavo zapišťal.

Aj bez Selmorovho prekladu som presne vedela, čo Sir Brumpickle požaduje. „Už som ti povedala, že nemám matcha čaj ani hluzovky!“ zvolala som zúfalo.

Sir Brumpickle sa na mňa nasrdene pozrel, ľútostivo mykol plecami a vrazil svoje žihadlo medzi Leopoldove lopatky.

„Au!“ Náš sused sa plesol po chrbte. „Čo to bolo?“ Začudovane sa obzeral.

„Hádam len nechceš tvrdiť, že tá bolí chrbát, a preto mi nechceš pomôcť s nosením?“ hašterila sa Ilseborg.

Leopold položil kvetináč a civel na svoju ženu. Niečo s ním nebolo v poriadku. Dostala som strach, lebo očervenel ako moriak.

To bola určite alergická reakcia na uštipnutie. Vivy predsa povedala, že keď rumbat uštipne nemagenta, je to problém. V myšlienkach som preletela všetky opatrenia prvej pomoci, ktoré som sa naučila na makadémii.

„Okamžite sa vráť, Sir Brumpickle,“ zasyčala som cez krík.

Ilseborg sa na mňa zvedavo zahľadela. „Ach, Elia. Vaša návšteva už odišla?“ opýtala sa ostro.

„Nechaj našich susedov konečne na pokoji, Ilseborg,“ vybehol na ňu Leopold a siahol po hrabliach.

Jeho žena nadvihla obočie, pričom sa jej o pár centimetrov zdvihli aj vlasy, a pomaly sa otáčala k nemu. „Čo prosím?“

Leopold sa k nej blížil so zdvihnutými hrabľami. „Dobre si počula. Nemáš svoj dlhý nos strkať do záležitostí iných ľudí, ty zvedavá ženská!“

Ilseborg zalapala po vzduchu. Dokonca aj Enno spozornel a pristúpil bližšie.

„Áno, ale Leopold... Čo to do teba vošlo?“ zachripela Ilseborg.

Leopold bol celý bez seba. „Celé ráno len hundreš. ‚Zavolaj políciu, Leopold! Tí susedia nás ešte zabijú, Leopold! Na Jelšovej ulici bývajú samí šialenci, Leopold!‘ Ale vieš čo? Jediný blázon si tu ty.“ Otočil sa k nám a uprel na nás prižmúrené oči. „A vy čo tak zízate? Nemáte dosť vlastných katastrof, o ktoré sa musíte postarať?“

Mal úplnú pravdu. Napríklad o Sira Brumpickla, ktorý si práve sadol predom mnou na kručinku a spokojne si čistil svoje žihadlo.

Enno sa k nemu fascinovane priblížil. „Je to vari rumbat? Ku komu patrí? To je ale mimoriadne vzácny exemplár.“

Ilseborg a Leopold sa okamžite sklonili nad kručinku a hľadali ten *vzácný exemplár*, ktorý urobil na Enna taký dojem. No ľudia bez mágie nemohli našich magických sprievodcov vidieť. Iba môj smradkáč bol zriedkavou výnimkou.

„Takže rumbat. A ja som blázon, hej?“ vybehla Ilseborg na svojho muža.

„V prvom rade si zvedavá klebetná babizňa,“ odvrkol Leopold. Zlostne hľadel na svoju ženu. „Babizňa v gumených galošiach.“

Ilseborg otvorila ústa a znova ich zavrela ako ryba na suchu. Potom sa otočila na opätku a oddupotala do domu.

Leopolda sme nespoznávali. Bez prestávky nadával a hundral. Skutočne som si robila starosti. Žeby to súviselo s uštipnutím Sira Brumpickla? Pevne som dúfala, že situácia sa čoskoro upokojí.

„A vy,“ vyštekol teraz na Enna. „Bezpodmienečne by ste mali navštíviť lekára. Nie je normálne, že vidíte rumbaty a iné hlúposti, je to jasné?“

Enno sa na mňa zarazene pozrel.

Ja som však duchaprítomne zobrala z opaska elastické putá a hodila ich na nožičky Sira Brumpickla. „Mám ťa, ty utečenec!“ Víťazoslávne som potiahla k sebe metajúceho sa rumbata.

„Vidíte, aké to má následky. Vaša dcéra je rovnaký pomätenec ako vy!“ Leopold ukázal na našu záhradu. „A okamžite vypnite tú motorku. Z toho rachotu sa človek môže zblázniť.“

Enno sa otočil k Archiemu, ktorý poskakoval od jedného kríka k druhému a hlasno grgal. Môj otec pomaly prikyvoval. Asi mu aj bez meniskla došlo, že naši susedia namiesto pštrosa videli a počuli niečo iné.

„Volá Epiona,“ prihlásila sa v tom momente o slovo Glenda z mojich čarohodiniiek.

Stále som v rukách držala metajúceho sa a nadávajúceho Sira Brumpickla, preto som zvolala: „Prijmi hovor, Glenda!“

Na displeji mojich čarohodiniiek sa zjavila Epionina mladistvá tvár. „Ahoj, Elia,“ zašepkala tak potichu, že som si musela hodinky priložiť tesne k uchu, aby som jej rozumela.

„Epiona? Je všetko v poriadku?“ opýtala som sa ustarane, lebo šéfka našej tajnej služby sa zrejme niekde ukrývala. Vyzerala uštvane, dokonca sa mi zdalo, že popri nej preletel veľký kameň.

„Potrebujem ťa na zásah, okamžite!“ zašepkala Epiona, potom sa spojenie prerušilo.

„Hovor ukončený. Mám zavolať späť?“ opýtala sa Glenda.

„Nie,“ odvetila som. „Magentské pravidlo 78e hovorí: nikdy nevolaj naspäť niekomu, kto šepkal. Nechce, aby ho niekto počul.“

„Ako myslíš.“ Glenda sa urazila. „Čo chceš teraz robiť?“

Enno sa na mňa pozrel. „Musíš vyraziť?“

„Áno, bohužiaľ, okamžite.“ Pobehla som k domu.

„Isteže má to dieťa v hlave len to elektronické haraburdie. Prekvapuje to niekoho?“ zahromžil za mnou Leopold. „Dnešné deti ešte nevedia povedať *dobrý deň* ani *dovidenia* a už majú tie veci na ruke.“

„Ach, Leopold,“ počula som Enna. „Neberte si to tak k srdcu. Odporúčam vám, aby si ste dali cukrík a trochu si oddýchlí. To uštipnutie vás asi trochu rozrušilo.“ Vedela som, že Enno sa mu práve pokúša ponúknuť jeden zo svojich slávnych cukríkov zabudnutia, ktoré fascinujúcim spôsobom vymazali z pamäti všetko magické.

„Nehovorte mi, kedy som rozrušený,“ skríkol Leopold tak hlasno, že som to počula až do kuchyne.

„Selmor? Vyrážame!“ zvolala som, kým som zamykala Sira Brumpickla do kľetky.

„Ale nie. Nemôžem sa aspoň raz v pokoji naraňajkovať?“ rozhorčil sa môj smradkáč a napchal si do papuľky naraz celú hrianku. „Vždy, keď si urobím pohodlie, musíme odísť.“

Brala som schody nahor po troch a vytiahla zo skrine starý lodný vak, ktorý mi Enno daroval pred mojou prvou misiou a ktorý čakal zbalený na ďalšie nasadenie. Schmatla som Glendinu nabíjačku a Selmorovu mojkáciu deku a znova som zbehla po schodoch.

Enno sa medzičasom vrátil do domu, zobral z garáže svojho magického sprievodcu Ratza, kríženca jazveca a bieleho potkana, a prehodil si bundu. „Si hotová, Elia? Odveziem ťa!“

Zarazila som sa. Enno nemal vodičák a nenávidel normálne motory. Navyše Edvina odišla naším autom do mesta. O krok som cúvla a cez otvorené vchodové dvere som videla, že Enno zapriahol Archieho pred rikšu.

IMP, m.

podstatné meno

zo staroanglického „impa“ – mladý hrčovitý strom

Imp je v európskej mytológii bytosť, ktorá sa často opisuje ako otravná alebo šibalská, pričom len zriedka predstavuje vážne nebezpečenstvo. Impovia nikdy nežijú samostatne, vždy slúžia mocnej osobe, ktorá im dáva príkazy. Nemagenti impa nevidia, ale vnímajú chaos, ktorý po sebe zvyčajne zanecháva.

Magenti ľahko rozoznajú impa podľa jeho zovňajšku. Medzi jeho charakteristické znaky patrí malé hrčovité telo, rohy na hlave a hlasný chichotavý smiech. Pozor! Impovia rozhadzujú okolo seba všetko, čo im príde pod ruku, a veľmi sa boja ohňa alebo vody!

V prípade pochybností vždy platí: krátky pohľad cez menisklo dodá magentovi istotu.

Lexikón európskej mytológie
Prof. Dr. Dr. Emeraldal Emersonová
Publikácie J.A.M. International

3. KAPITOLA

Poplach v centrále

„Nemusíš sa tak kŕčovito držať,“ povedal Enno, keď sa vtisol vedľa mňa do rikše a zobral opraty do rúk. Ratz sa mu ovinul okolo krku ako kožušinový šál. „Viem, čo robím.“

To ma však ani trochu neupokojilo. Keď mi to povedal naposledy, len tak-tak som sa stihla ukryť do bezpečia, skôr ako prototyp jeho magického katapultovacieho kresla prerazil strechu našej garáže.

„Tak poďme, Archie!“ zvolal Enno a pštros sa dal do pohybu. „Škoda, že nemôžeme letieť,“ dodal s lútosťou.

„Hej, veľká škoda,“ poznamenala som ironicky. Koč sa povážlivo kolísala a len s námahou som udržala na kolenách lodný vak a Selmora, ktorý sa premenil na tašku.

Len čo sme vyšli na Jelšovú ulicu, Leopold vyletel nadávajúc pred dvere. „Už som vám povedal, že nás tou rachotinou nemáte obťažovať, výtržníkov tu nestrpíme. Vy Evanderovci ste všetci do jedného otravní.“

Zamávala som hromžiacemu Leopoldovi na rozlúčku a úprimne som dúfala, že sa jeho stav do môjho návratu zlepší.

Enno zamieril s rikšou na hlavnú cestu a viedol ju krížom-krážom po meste. „Nádhera!“ zvolal hlasno, aby prekričal vietor. „*Magické cestovanie* bol môj obľúbený predmet v piatom ročníku na nadstavbovej makadémii. Dúfam, že to dovtedy vydržíš, lebo potom to len začne byť zaujímavé. Kto má magický vodičský preukaz, už nemusí na misie cestovať hromadnou dopravou.“

Hej, aj ja som dúfala, že to dovtedy vydržím a nebudem musieť na nejakej misii stlačiť núdzový gombík. Lebo potom by ma preložili do internej služby našej tajnej agentúry.

„Svoju vodičskú skúšku som skladal na juhoamerickej lietajúcej alpake,“ skríkol Enno hrdo do hluku ulice, keď sme zastali na červenú. Vôbec sa mi nepáčilo, ako na nás so smiechom hľadel motorár, ktorý čakal vedľa nás.

Napokon sme dorazili k centrále, sedemposchodovej tehlovej budove, ktorá sa nachádzala na rušnej ulici. Všetky obchody na prízemí ukrývali zamaskované vchody do našej tajnej služby. Cez *Centrum doučovania Maximum* vchádzali magenti v základnom výcviku do makadémie, to však bolo v sobotu zatvorené. Zato v *Pietsových chovateľských potrebách* vládol čulý ruch. Magenti všetkých vekových skupín prinášali svoje vajcoznášače a dáviče, štípače a chrliče cez obchod do veterinárnej ambulancie pre magických sprievodcov.

Aj v *Rosinej pekárničke* dnes bolo rušno, hoci tajný vchod cez jej pekáreň používala cez víkend iba záchranná jednotka. V pekárni sa napriek tomu tlačilo veľa ľudí, čo súviselo s chutnými škoricovými croissantmi, ktoré Rosie predávala a ktorých vôňa nás ovanula, len čo sa otvorili dvere obchodíka.